

EL SANTI NO VE

El retrobament de l'Anoia i el Penedès

Roser Reixach

57

TOCADORS I SONADORS

EL SANTI NO VE és fruit de la trobada d'uns quants amics que organitzaven caramelles a Òdena i que van plantejar-se la possibilitat de formar un grup de música tradicional. Va ser a la tardor del 2002, i aviat van contactar amb altres coneguts fins començar els assajos i presentar la seva primera actuació en públic l'any següent. Avui són un grup estable amb un notable rodatge per diferents terres de parla catalana i fa poc han donat a conèixer la seva primera maqueta, *Arramba't*, a part que enguany participaran a Holanda en l'Aplec internacional de la sardana a la ciutat de Haarlem.

L'original nom que han donat a la seva formació expliquen que sovint els crea una certa complicitat amb la gent que els lloga i la que

els va a veure, a part que els permet també jugar a l'hora de presentar els temes que han d'interpretar. Segons conten, aquest nom ve dels sopars que s'organitzaven després dels assajos, on habitualment un dels membres del grup, evidentment en Santi, no hi podia assistir... Reconeixen que és una denominació allunyada de la línia de les que es solen utilitzar en el món de la música tradicional, que publicitàriament funciona, i que a la gent els queda gravada en la memòria, si més no per curiosa.

Els membres de EL SANTI NO VE procedeixen de tendències musicals diverses i només uns quants tenien relació anteriorment amb la música tradicional. Van decidir però continuar amb els mateixos instruments que tocava cadascú i

acoplar-los a la formació: August Garcia, violí, flabiol i veu; Ramon Casanova, trombó i fiscorn; Albert Torras, bateria i percussions; Jordi Galarza, guitarres (clàssica i elèctrica); Santi Martínez, baix, i Carles Casanova, tible, acordió i gralla. Per això consideren que la tímbrica resultant d'aquesta combinació, tenint molt en compte també la veu, ha estat una de les seves característiques definitòries. El cantant del grup, l'August Garcia, destaca que el percentatge de peces cantades és molt elevat, i ell creu que aquest fet de cantar, al que li dona una gran rellevància, permet que arribi al públic un missatge diferent, amb unes lletres o una història, a part d'una melodia.

En relació al món de la música tradicional, on hi ha diverses tendèn-

cies, globalment es consideren molt poc puristes. Diuen que volen mantenir però una certa sonoritat tradicional, i encara que classifiquen el seu ball com a folk, creuen que es distingeixen per la frescor amb que es plantegen els diferents temes. Per començar a fer el rodatge, com molts altres grups van agafar el repertori del *Punt de trobada* però aviat es van adonar que això els podia encasellar i es van preocupar de buscar-ne un de propi. Al ser de l'Anoia i del Penedès, van decidir-se per aconseguir-ne d'aquestes dues comarques, i encara que interpretin gèneres habituals, valsos, xotis o masurques, aquestes peces són d'un repertori local molt concret. Alguns d'ells ja havien treballat en temes de recerca directa, amb informadors que els cantaven temes apresos de la tradició oral, i a més també havien buscat en arxius dels llocs on viuen peces oblidades, com és el cas del repertori de compositors penedesencs dels segles XIX i XX. Així en relació a aquesta recerca, i dins els seus projectes més immediats, a part de promocionar la maqueta que acaba de sortir recentment, hi ha el de poder oferir una recopilació de melodies, cançons i danses d'aquestes dues co-

marques. S'ho plantegen com un projecte a llarg termini perquè tot això ho volen complementar amb tallers a les places dels pobles, per evitar que algunes d'aquestes danses o melodies s'acabin de perdre.

Una altra part també destacable d'aquest repertori són les composicions pròpies, bàsicament de l'August Garcia, una mostra de les quals es troba a la maqueta gravada, com la rumbeta «El Santi no ve», o els temes «Colors» i «Sorolla't», aquest darrer a partir d'un poema de Desideri Lombarte. Encara que alguna vegada s'han plantejat buscar algú que els faci els arranjaments, fins ara consideren que se n'han sortit prou bé i que els resultats els avalen, ja que treballen de manera conjunta i cadascú hi fa les aportacions que veu més convenients. Així creuen que del treball en equip han arribat a trobar la línia a seguir en els propers anys, amb un color musical molt ben aconseguit, i es plantegen, dins les seves possibilitats, ser un grup seriós que continuament es pugui obrir a nous reptes.

Inicialment expliquen que també van tenir el dilema de dedicar-se al ball o als concerts. Es van decidir

per la primera d'aquestes opcions, potser perquè hi havia gent que procedia del món de la dansa, i això creuen que els va reconduir cap a una exigència diferent en molts aspectes, sobretot en la instrumentació, ja que consideren que el seu objectiu bàsic en sortir a escena és que la gent tingui ganes de ballar. Per aquest motiu van incorporar també dues mestres de dansa, la Mònica Gispert i la Gisela Jovell, tot i que sovint s'han replantejat si aquestes són del tot necessàries en un ball de plaça. Ells creuen que en el punt que ens trobem actualment dins la música tradicional encara s'ha de fer certa pedagogia, però coincideixen a dir que tenen clar que estan fent animació de plaça i no un curset, i que el que compta és la connexió immediata amb el públic.

Avui, amb un repertori força consolidat, amb un públic fidel i molts seguidors, ja són tot un referent de les noves generacions de grups que han sorgit els darrers anys i, si teniu l'ocasió ho podreu experimentar directament acostant-vos a alguna de les seves actuacions, on de passada podreu comprovar si en aquest dia en concret poden comptar amb la presència del Santi (o no).